

Spitzkopf László



A képen anyai nagybátyám, Spitzkopf László látható. Nem tudom, hol készült a kép. A nagybátyám, édesanyám testvére, aki 1906-ban született, szintén a nagyszülőkkel lakott a Magyar utcában, a földszinten. Volt egy külön szobája. Nem nősült meg, ő is üzletember volt. Nagy vendéglőknek szállítottak, mint például a Gundel, meg különböző nagy vendéglőknek vitték a húsokat, és este mindig elment otthonról. Valószínű, hogy azokban a vendéglőkben vacsorázott, és ment kasszírozni is, tehát magyarán a húsárúnak, amit szállítottak, annak az elszámolását is intézte este. Lehetett olyan 35-36 éves, amikor munkaszolgálatra hívták. Szentkirályszabadjáról vitték Borba, és ott is pusztult el, a Radnóti-században. Túl sok emlékem nincs róla, mert sokat nem találkoztunk. Néha átöltözésnél láttam, ahogy hazajött az üzletből, megfürdött, és este elment. Jóképű férfi volt. Valahogy nem illett úgy bele a családi életbe, mert ő inkább ilyen nőtlen ember életet élt. Néha játszott velem, jött, felkapott, egy kicsit dobált a levegőbe. Hát nem azt mondom, hogy félttem tőle,

de egy kicsit tartottam tőle, mert ő ezt a játszást mindig úgy csinálta, hogy felkapott, a nyakába vett, meg a hátára, és azt mondta, hogy na most úgy csinállok veled, mint egy félborjúval, tehát mindig ilyen pár perces foglalkozása volt velem. Nem igazán rajongtam ezekért a dolgokért, de hát egy ilyen játékos valaki volt, akinek nem volt gyereke. Rendes ember volt. Mindent a családért csinált. Nagyanyám imádta, rajongott érte, mert ő volt 'a' fia! Szegény nagyapám néha nem is örült, mert amikor behozta a szakácsnő a vacsorát, akkor hozott be mindig egy kis láboscát, és előbb kirakta a nagybátyámnak az ennivalót -- annak ellenére, hogy sokat nem jött haza vacsorázni --, és csak utána kezdett tálalni. Ő élvezte a prioritást. Ő volt 'a' fiú.